

अवरोस्तात् (von अवर्) adv. P. 5, 3, 29, 41. °स्तादसति, आगतः, रमणी-
यम् Sch.

अवर्स्पर (अवर्स्, nom. von अवर्, + पर; Padap.: अवर्ऽपर) adj.
der hintere voran, verkehrt, verworren VS. 30, 19.

अवर्कर्म (von 1. अव + रक्स्) P. 5, 4, 81. Vop. 6, 81.

अवरार्ध (अ + अर्ध) m. der geringste Theil, das Minimum: द्यववरार्ध
zum Mindesten zweisilbig P. 5, 4, 57. Nach den Sch.: dessen Hälfte zum
Mindesten zweisilbig ist (द्यववर + अर्ध). अवरार्धम् adv. in einer be-
stimmten Folge der Theile, successiv: सकृत्कर्म पितृणामवरार्धं देवानाम्
KAU. 1. अवरार्धतस्म् adv. von unten her: अवरार्धतश्चैव परार्धतश्च परिगृह्य
ÇAT. Br. 9, 1, 2, 16.

अवरार्ध्य (von अवरार्ध) P. 4, 3, 5. 1) adj. auf der unteren (näheren)
Seite befindlich: अग्निर्वै यज्ञस्यावरार्ध्यो विष्णुः परार्ध्यः ÇAT. Br. 3, 1, 2, 1.
5, 2, 3, 6. von unten anfangend: एष हव्यवरार्ध्यो भूमा यदेका च दश च ÇAT.
Br. 9, 1, 2, 16. Uebertr. in अवनवरार्ध्य (s. d.). — 2) n. das Mindeste, Mini-
mum: दशगवावरार्ध्या दत्तिणा KAUC. 82. Vgl. अवर् 1, e. und अवरार्ध.

अवरिका = अवारिका ÇKDr. u. अवारिका.

अवरीण (von अवर्) adj. erniedrigt, getadelt AK. 3, 2, 43. — Vgl. अ-
वरीण.

अवरीण्य (3. अ + व + ण) m. N. pr. ein Sohn des Manu Sāvarṇa HA-
RIV. 463.

अवरोद्धि (von रुध् mit अव) f. Festhaltung, Inbeschlagnahme, Gewin-
nung, stets im dat.: शन्द्रियाणां वीर्याणामवरोद्धौ AIT. Br. 1, 12. सर्वेषां का-
मानामवरोद्धौ 2, 17. 8, 27. ÇAT. Br. 2, 1, 1, 7. 3, 4, 15. 3, 2, 1, 33. u. s. w.

अववृष (अ + वृष्) adj. f. अ ungestalt, ausgeartet: या ते दीप्तिरववृषया
ज्ञातवेदः KAUC. 130.

अवरेण (instr. von अवर्) unter, mit dem acc.: याश्चित् परेणापो याश्चा-
वरेण ÇAT. Br. 7, 1, 4, 24.

अवरोकिन् (von रुक् mit अव) adj. glänzend, scheinend: श्वेता अवरो-
किणः weissglänzend, viell. röthlichweiss VS. 24, 6.

अवरोचक (अव + रोच) m. Appetitlosigkeit Suçr. 2, 214, 5.

1. अवरोध (von रुध् = रुक् mit अव) m. 1) Bewegung nach unten,
Senkung: अच्युतो ऽयं रोधावरोधाद्भवो राष्ट्रं प्रति तिष्ठति KAUC. 98. — 2)
Senker, Wurzeltrieb; von den Luftwurzeln des indischen Feigenbaums
AIT. Br. 7, 30. den Ausläufern der Dūrva (Cynodon dactylon) 8, 8. Vgl.
अवरोह 3.

2. अवरोध (von रुध् m. 1) Hemmung, Verhaltung, Störung Suçr. 2,
32, 11. 266, 21. अतः प्राणाव Mṛāṇh. 1, 2. तपोवनाव Çik. Ch. 41, 6
(v. l. उपरोध). — 2) Einschliessung, Belagerung: दुर्गाव HIR. 102, 1. 104,
4. 6. — 3) Verhüllung (तिरोधान) H. an. 4, 147. MED. dh. 39. — 4) der
Hemmende, Wächter Suçr. 1, 89, 4. — 5) königliches Gynaecium, die
Weiber des Königs (pl.) AK. 2, 2, 14. H. 727. an. MED. R. 1, 3, 28. परदा-
रावरोधस्य सुतस्य च निरतिष्ठणम् 5, 14, 56. RAGH. 1, 32. 4, 68. 87. 6, 48. 16,
58. KUMĀRAS. 7, 73. राजावरोधानाम् KATHĀS. 12, 55. अवरोधगृह ÇAK. 100.
139. der königliche Palast H. an.

अवरोधक (wie eben) adj. im Begriff einzuschliessen, zu belagern, mit
dem acc.: कस्यचिन्नय कालस्य संकाश्यादागतः पुरात् । मुधन्वा वीर्यवा-
न्ना मिथिलामवरोधकः ॥ R. 1, 74, 16.

1. अवरोधन (von रुध् = रुक् mit अव) n. absteigende Bewegung, das
Absteigen (Gegens. उद्गोधन): संवत्सरस्य AIT. Br. 4, 4.

2. अवरोधन (von रुध् mit अव) n. 1) Belagerung: लङ्काव R. 1, 3, 33.
— 2) ein verschlossener, geheimer Ort, das Innerste: दिवः RV. 9, 113,
8. — 3) Gynaecium AK. 2, 2, 14. H. 727.

अवरोधिक (von 2. अवरोध) m. Aufseher eines Gynaeciums H. 726.

अवरोह (von रुक् mit अव) m. 1) das Herabsteigen TRIK. 3, 3, 455. H.
an. 4, 336. MED. h. 27. — 2) das Aufsteigen (? आरोह) MED. — 3) Sen-
ker, Wurzeltrieb; von den Luftwurzeln des ind. Feigenbaums AK. 2, 4, 4,
11. (तरोरुह) H. an. KAUC. 57. अवरोहशताकोर्णं वटमासाय तस्यतुः R. 2, 32,
96. = लतोदम TRIK. H. an. 4, 335. MED. h. Vgl. 1. अवरोध 2. — 4)
Himmel TRIK. 1, 1, 4. 3, 3, 455 (lies त्रिदिवे).

अवरोहक (wie eben) s. अश्वावरोहक.

अवरोहण (wie eben) n. das Herabsteigen KĀTJ. Çr. 18, 3, 9. व्योमाव
das sich-vom-Himmel-Herablassen KATHĀS. 20, 179.

अवरोहवत् (von अवरोह) gaṇa बलादि. m. der indische Feigenbaum;
vgl. अवरोहिन्.

अवरोहशायिन् (अ + शा) m. der indische Feigenbaum RĀGĀN. im
ÇKDr.

अवरोहिका (von अवरोहक) f. N. eines Strauchs, *Physalis flexuosa* L.
(अश्वगन्ध्यालता), RĀGĀN. im ÇKDr. — Vgl. अश्वावरोहक, अश्वावरोहिका.

अवरोहित (von रुक् mit अव) gaṇa उत्करादि; davon adj. °तोय nach
P. 4, 2, 90.

अवरोहिन् (von अवरोह 3.) gaṇa बलादि. m. der indische Feigen-
baum RĀGĀN. im ÇKDr.

अवर्चस् (3. अ + व + ण) adj. unansehnlich, unbedeutend AV. 4, 22, 3. —
2) ohne die heilige Würde (ब्रह्मवर्चस्) ÇAT. Br. 5, 2, 5, 12.

अवर्जिवस् (3. अ + व + ण) adj. der Etwas nicht hindert, nicht
hindern kann: तुराणामतुराणां विशामवर्जुषीणाम् । स्मेतु विश्वतो भगो अ-
तर्हस्तं कृतं मम ॥ AV. 7, 3, 2.

1. अवर्ण (3. अ + वर्ण) m. Vorwurf, Tadel AK. 1, 1, 5, 13. H. 271. सोढु
न तत्पूर्वमवर्णमीषे RAGH. 14, 38. न चावदद्भुतवर्णम् 57.

2. अवर्ण (wie eben) adj. ohne Merkmale ÇVETĀÇV. UP. 4, 1.

अवर्तन (आ + ण) N. pr. einer Weltinsel Bāḡ. P. in VP. 173, N. 3.

अवर्तमान (3. अ + व + ण) संज्ञायाम् gaṇa चार्वादि.

अवर्ति (von अर् mit अव) f. Herabgekommenheit, Noth, Mangel: कि-
मङ्ग वा प्रत्यवर्तिर्गमिष्ठाक्विप्रासः RV. 1, 118, 3. अवर्त्या श्रुनं आन्त्राणि
पेवे 4, 18, 3. AV. 4, 34, 3. 9, 2, 3. 4, 17. 12, 2, 35. 5, 36. आर्तिरवर्तिर्निर्ह-
तिः 10, 2, 10. — VS. 30, 12 hat अवर्तति.

अवर्त्र (3. अ + व + ण) adj. nicht umwendend RV. 6, 12, 3.

अवर्धमान (3. अ + व + ण) संज्ञायाम् gaṇa चार्वादि.

अवर्धन् (3. अ + व + ण) adj. ohne Rüstung AV. 11, 10, 23.

अवर्ष (von अवर्), अवर्षति niedriger werden (?) gaṇa कण्डादि.

अवर्ष (3. अ + वर्ष) m. Mangel an Regen, Dürre R. 3, 33, 28. 6, 9, 38.

अवर्षण (3. अ + व + ण) n. dass. VER. 27, 2.

अवर्षुक (3. अ + व + ण) adj. nicht regnend: वृष्टिं तदेषधिर्माना कुर्या-
दवर्षुको कृ स्यात् ÇAT. Br. 12, 1, 1, 3.

अवर्ष्य (3. अ + व + ण) adj. im regenlosen, heitern Wetter thätig VS. 16, 38